

In memoriam Carla Holzenspies

Op 26 juni 2009 is op 85-jarige leeftijd Carla Holzenspies overleden. Zij behoorde tot de groep van eerste bestuursleden en heeft samen met de grondleggers een stevige basis gelegd voor onze nu bloeiende vereniging. Hiervoor heeft zij veel betekend. Bij de vogelcursus was zij een geliefde docente. Carla was een autoriteit in de wereld van de vogelasielen. Van heinde en verre werden decennia lang verweerde, gewonde en zieke vogels naar de Naarderstraat in Huizen gebracht. Daar werden zij soms tot diep in de nacht verzorgd en later weer in de natuur losgelaten. Haar ervaring werd op waarde geschat en zij had dan ook zitting in de nu opgeheven Werkgroep Vogelasielen die door Vogelbescherming en het toenmalige Ministerie van Landbouw en Visserij was opgezet. Diverse keren zijn onderscheidingen aan haar uitgereikt. Gevraagd en ongevraagd deelde zij haar ervaringen met wetenschappers, waaronder de gedragsbioloog Konrad Lorenz, die het aangeboren en leergedrag bij jonge dieren (inprenten) bestudeerde. Door radiopraatjes, lezingen en artikelen bracht Carla haar belevenissen naar buiten. In De Korhaan en speciale voordrachten voor de Vogelwerkgroep liet zij ons daar van meegenieten. Haar boek 'Alweer en vogel aan de deur' was een succes

en een 'eye opener' voor mensen die het gepruts met vogels maar niets vonden. De lachers waren op haar hand als zij vertelde dat zij jonge Bergeendjes uit haar vogelasiel mee naar bed nam. In haar woonplaats Huizen werd zij het kauwenvrouwtje genoemd.

Wanneer vogels in het nauw dreigde te komen, vonden degenen die daar verantwoordelijk voor waren onze gedreven vogelbeschermster op hun weg. Toen bijvoorbeeld vogels op treinstations zich dood vlogen tegen transparante voorzieningen, rustte Carla niet eerder voordat de directie van de NS de toezegging deed dat er vogelstickers zouden worden aangebracht. Ondanks haar hoge leeftijd was zij nog heel vaak bij de haven van Huizen te vinden. Ook daar kwam zij in actie toen de opgespoten eilandjes door gebrek aan beheer dreigden dicht te groeien. Op de fiets, die beladen was met telescoop, verrekijker en klapstoeltje ging zij er naar toe. Zij kon daar, niet te ver van huis, volop genieten van het vogelleven.

Op lezingenavonden zat zij vooraan in het rijtje met de seniorleden, stelde vragen of gaf commentaar. Als er een vogelhemel zou bestaan, zouden haar vroegere beschermelingen haar zeker liefdevol opvangen.

Dick A. Jonkers